

heller ikke have noget imod, at Sagen blev udsat, at vi om denne Sag fik en Afstemning ved et Valg, hvis jeg saa var sikker paa, at Sagen gik i Orden paa den Maade, som det nu foreslaas. Men da jeg nødig vil, at vi om nogle Aar skal staa uden Øer og uden nogen Erstatning for dem, og da ingen kan sige, hvorledes Forholdene vil udvikle sig, saa er mit Standpunkt det, at jeg mener, vi skal gribe til og søge at komme af med Øerne paa den for Befolkningen herhjemme ligesom for Befolkningen paa de vestindiske Øer bedst mulige Maade. Det er min Opfattelse, at Befolkningen derovre vil komme under langt bedre Forhold end dem, hvorunder den nu lever, og den Opfattelse har jeg, fordi der skal en vis økonomisk og ogsaa politisk Magtstilling til for at drive saadanne Kolonier. Den Erfaring har vi haft Lejlighed til at gøre i mange Aar, at Grunden til, at vi ikke har kunnet drive Øerne bedre, er paa den ene Side den, at vore Magtmidler er for smaa, og paa den anden Side den, at Kolonierne ogsaa er for smaa. Hvis det var store, frugtbare Kolonier, der ikke alene kunde leve af det, de selv frembringer, men oven i Købet kunde give et betydeligt Overskud saaledes som forskellige af de hollandske Kolonier, saa var Sagen en helt anden, men det kan jo de vestindiske Øer ikke.

Som Ordfører for den Gruppe her i Salen, jeg tilhører, skal jeg derfor sige, at jeg kan gaa med til at stemme for det Forslag til Beslutning i Anledning af en Konvention angaaende Salget af de vestindiske Øer, som er fremkommet fra den højtærede Udenrigsminister. Der er imidlertid en Ting, som vi meget indtrængende kunde ønske at faa indført i Konventionen, og det er Øernes Befolknings Ret til ved en almindelig Afstemning at tilkendegive deres Villie til at blive afstaaet til Amerika. Jeg har i øvrigt i det lukkede Møde hørt de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister er fremkommet med angaaende den Side af Sagen. Naar jeg ikke desto mindre berører dette Forhold her, er det, fordi jeg har opfattet det saaledes, at noget absolut endeligt er der ikke fastslaaet derom. For saa vidt det derfor er muligt endnu at faa indført en saadan Bestemmelse i Konventionen, vil jeg meget indtrængende henstille til den højtærede Udenrigsminister at gøre et Forsøg desangaaende, men — det følger jeg straks til — for saa vidt der skulde være absolut Modstand derimod eller saadanne Vanskeligheder for Tiden, at de ikke kan over-

vindes, ja, saa er min Gruppes Stilling den — saa ondt det end vilde gøre os, at Befolkningen ikke kan komme til at stemme over, hvorvidt de vil tilhøre Danmark eller Amerika —, at vi ikke gør vor Afstemning afhængig deraf, men vil stemme for Konventionen, saaledes som den foreligger.

De smaa Øer har i sin Tid haft stor Betydning for vort Land, ikke mindst ved deres rige Sukkerproduktion, og de ældre af os kan endnu erindre de store Sukkerfustager, som blev rullet op ved Havnen herovre og laa udenfor forskellige handlendes Butiksdøre. Det er noget, man ikke mere er Vidne til, for vi producerer jo nu herhjemme rigeligt af Sukker til os selv og endda saa meget, at vi kan udføre deraf. Den Betydning, Øerne saaledes i sin Tid havde med Hensyn til at levere Sukker til Danmark, har de ikke mere.

Maa jeg saa komme med et Par Bemærkninger med Hensyn til den politiske Side af Sagen. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der før talte, i, at Penge gør ikke alt, det vigtigste af alt er dog en god, sund og fornuftig Administration af de Virksomheder, Landsdele eller Kolonier, hvorom det drejer sig. Hvis man af politiske Grunde skulde gaa hen og udsætte denne Sag paa en saadan Maade og paa et saadant Tidspunkt som det nærværende, at man derved for flere Aar lukkede af for en Forhandling om den — hvis der i det hele taget fremtidig bliver Tale om Forhandling — skulde jeg meget beklage det. Der er jo fra forskellige Sider søgt at slaa politisk Mønt af denne Sag. Jeg behrejder ikke de Kvinder og Mænd noget, der nærer den varme Følelse for vor Landsdel derovre og for deres Land i det hele taget — de skal have Lov til at protestere mod Øernes Salg, lige saa vel som vi andre forlanger at faa Lov til at sige vor Mening om Salget —, men jeg behrejder de Folk noget, der paa en utidig, ja man kunde fristes til at sige upassende Maade søger at slaa politisk Mønt af den foreliggende Sag; thi man har jo aldrig paa Valgtribunerne omkring i Landet — ja, der kan være Tale om nogle enkelte Kredse her i København eller en enkelt Kreds i Købstæderne, men ikke ude paa Landet, saa vidt jeg er underrettet — bragt det Spørgsmaal paa Bane paa en saadan Maade, at Salgsvennerne fra 1902 har faaet Ubehageligheder derfor.

Det forekommer mig, at saaledes som